

ΑΠΟΨΕΙΣ

Γράφει η Δέσποινα Μπαχά → despina.bahas@kosmos.com.au

Ο Άνθρωπος μπροστά στο Ξημέρωμα του Νέου Χρόνου

«ΠΑΕΙ ο παλιός ο χρόνος...» όπως λέει και το τραγούδι, χωρίς να το συνειδητοποιήσουμε για μια ακόμη φορά! Έκδηλη όμως είναι η αγωνία μας, αν ο Καινούργιος Χρόνος θα μας φέρει την απολύτρωση από το γολγοθά των προβλημάτων που μας έχει επισωρεύσει ο Παλιός, ή θα είναι απλώς με μια λέξη επαναπροσδιορισμός της πανάρχαιας αυτής παράδοσης, δηλαδή «μπδέν στο πηλίκον». Ο άνθρωπος προσβλέπει με λαχτάρα τον ερχομό του Νέου Χρόνου. Εκεί στηρίζονται όλες οι ελπίδες του, καθώς προσδοκά με αγωνία, τι θα φέρει ο Καινούργιος Χρόνος κάτι μικρό ή μεγάλο, χαρούμενο ή δυσάρεστο, ποιές επιτέλους θα είναι οι εξελίξεις του, που για πολλούς θα προσδιοριστούν από την πρώτη μέρα του ανατέλλοντος Χρόνου. Στην πιο αισιόδοξη περίπτωση αν ο Χρόνος που θα μας έρθει θα είναι αφετηριακός για την απολύτρωσή μας από τους παράλογους κινδύνους του Παλιού και στη χειρότερη αν θα είναι το απόλυτο ολοστρόγγυλο κενό.

ΖΟΥΜΕ μέσα στα μακρά τείχη μιας μακράς Ειρήνης, με μόνο μικροπολέμους, εδώ και 75 χρόνια. Και πως διαχειριστήκαμε μέχρι σήμερα αυτή την ευλογία; Φθάνοντας στο ρεκόρ να πεθαίνει κάθε 3 δευτερόλεπτα ένα παιδί στην υπήλιον από πείνα και από έλλειψη γιατρών και φαρμάκων. Συγκλονιστικά είναι τα στοιχεία για τις διαστάσεις που έχει πάρει η φτώχεια σε ολόκληρο τον Πλανήτη. Δεν χτυπάει το τσουνάμι της πείνας και της φτώχειας μόνο τους εξαθλιωμένους του Τρίτου Κόσμου, αλλά και τους πολίτες των αναπτυγμένων χωρών. Ακόμη και στην τυχερή χώρα που ζούμε η φτώχεια χτυπάει πικρά και την πόρτα της Αυστραλίας. Όπως αναφέρει το Αυστραλιανό Συμβούλιο Κοινωνικών Υπηρεσιών στην τελευταία του έκθεση για τη φτώχεια, περισσότερα από 600 χιλιάδες παιδιά ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας. Από τις φτωχότερες μέχρι τις πλουσιότερες χώρες οι φτωχοί πληθαίνουν. Στο πλαίσιο των πανηγυρισμών για τη Νέα Χιλιετία, το 2000, είχε τεθεί ο στόχος από τον ΟΗΕ η εξάλειψη της ακραίας φτώχειας και πείνας στον Πλανήτη έως

τις αρχές του 2016. Αποδεικνύεται σήμερα με την Παγκόσμια Οικονομική και Οικονομική κρίση ότι ο περίφημος αναπτυξιακός στόχος της Χιλιετίας είναι ανέφικτος, αφού η πείνα έχει οδηγήσει στην απόγνωση εκατοντάδες εκατομμύρια συνανθρώπους μας και ο ορισμός της φτώχειας κάθε μέρα που περνάει γίνεται όλο και πιο απάνθρωπος.

ΣΤΟΝ 21ο ΑΙΩΝΑ όλο και περισσότερο φαίνεται ότι επιστρέφουμε στην οικονομική ζωή του Μεσαίωνα, όταν ο πλούτος ήταν υπερβολικά συγκεντρωμένος στα χέρια ολίγων. Παγκόσμια η τρομακτική επικράτηση της βίας, της τρομοκρατίας και της εγκληματικότητας, τεράστια και απειλητική η ρύπανση της ατμόσφαιρας στον Πλανήτη μας, τρομερή και ανεξέλεγκτη η διάδοση και η διακίνηση παγκοσμίως των ναρκωτικών ουσιών, που σκοτώνουν καθημερινά εκατομμύρια Νέους, ενώ παραμένουν ατιμώρητοι οι αδίστακτοι μεγαλέμποροι και βαρώνοι του εγκλήματος και πόσα άλλα δεινά! Η ευημερία των ολίγων συνοδεύεται από τη δυστυχία, τη φτώχεια και τη στέρηση των πολλών. Το κοινωνικό σύνολο αποτυχημένο, το κρατικό κατεστημένο υπό κατάρρευση. Η πολιτική στην εσχάτη μορφή της πτώσεώς της, εκεί που ο διάλογος δεν τίθεται για να βρεθεί η κοινή έννοια του αντικειμενικού ορθού. Το Διεθνές Δίκαιο αμφισβητείται ως «Ξεπερασμένο», το δίκαιο της εργασίας ως «Ανίσχυρο», τα κοινωνικά δικαιώματα ως «Αναχρονιστικά», η Δημοκρατία ως «Δημαγωγία» και «Λαϊκισμός», ενώ τα κατοχυρωμένα δικαιώματα των πολιτών ανακηρύσσονται «Αρχαϊκά». Οι σύγχρονες μορφές τέχνης τροφοδοτημένες από την υλιστική αντίληψη ζωής, δεν έχουν τώρα να δώσουν καμιά πνευματική τροφή και ποιότητα. Μικρές κοινές ιστορίες που μας ψυχαγωγούσαν, τώρα δεν μπορούν να μας αποσπάσουν από το αδιέξοδο, το ολοστρόγγυλο κενό, τη ρουτίνα της καταναλωτικής κοινωνίας, από την υποβαθμισμένη ποιότητα της καθημερινότητας και την έλλειψη επικοινωνίας, ενώ η προσκόλληση στα υλικά αγαθά οδηγεί τον άνθρωπο μέρα με τη μέρα όλο και πιο κοντά σε έναν πυρηνικό όλεθρο.

ΣΤΟ ΧΑΟΣ όλου αυτού του πλήθους των δεινών, ιδεών και απόψεων, ο άνθρωπος βρίσκεται ανυπεράσπιστος, χωρίς έρμα. Ίσως τα ενόπια όλων αυτών μόνος, αγνοώντας και αγνοούμενος. Ποια ερμηνεία ψυχολογίας θα μπορέσει να τροφοδοτήσει τη μοναξιά του; Ποια φιλοσοφία θα δώσει την απάντηση στα ερωτήματά του, έτσι όπως είναι διάτρητος από αυτά; Ενόψει του Νέου Έτους, ο σύγχρονος άνθρωπος για να σταθεί και να προχωρήσει θα πρέπει να αναζητήσει έναν άλλο τρόπο ζωής, έναν άλλο τρόπο σκέπτεσθαι, που να μην τον καταργεί ως μοναδικότητα. Να αναζητήσει έναν νέο προσανατολισμό, με θαρραλέα μάτια, χωρίς φόβο και πάθος να αντικρύσει επιτέλους τη μοναδικότητά του και να πάρει μέσα από τα χαλάσματα, αυτό το παραγκωνισμένο δικαίωμα της προσωπικής του έκφρασης και όχι να είναι όργανο της θέλησης κάποιων «ισχυρών» και των συμφερόντων τους. Διότι μέχρι σήμερα η ύπαρξη του ανθρώπου, η ψυχή του είναι η μεγάλη απουσία, δεν παρουσιάζει ακόμα το δικαίωμα της έκφρασής της, μέσα στη ζωή του κόσμου, μέσα στη ζωή των πολλών.

ΤΩΡΑ ΠΟΥ ΘΑ ΞΗΜΕΡΩΣΕΙ ο Καινούργιος Χρόνος επιβάλλεται ο άνθρωπος να αναζητήσει έναν άλλο τρόπο σκέπτεσθαι, να αρχίσει το ξεκίνημα μιας άλλης αντίληψης ζωής, μιας ζωής η οποία θα διασώσει και θα προβάλει το ανθρώπινο πρόσωπο ως αξία, που τόσο αυτή η μοναδικότητα του ανθρώπου αγνοήθηκε και τόσο αποσιωπήθηκε από τους άλλους. Η Γη μας είναι ένα Οικουμενικό Χωριό, ένα καράβι με ταξιδιώτες τους πολίτες του κόσμου όλου, με κοινή μοίρα, με κοινούς κινδύνους και κοινά προβλήματα. Όσο πιο γρήγορα και όσο πιο έντονα συνειδητοποιήσουν την πραγματικότητα αυτή οι Λαοί σε Ολόκληρη την Υφήλιον, τόσο περισσότερο και πιο δραστικά θα πρέπει να δραστηριοποιηθούν από κοινού και να αναλάβουν τις υποθέσεις του Οικουμενικού τους Χωριού πέρα και πάνω από σύνορα και πέρα από τεχνητά εμπόδια. Αυτό σημαίνει πως οι ίδιοι Λαοί θα γίνουν ρυθμιστές της μοίρας και των τυχών

τους αντί να είναι οι θεατές που θα βλέπουν κάποιους ισχυρούς δυνάστες να ρυθμίζουν τις τύχες τους, το μέλλον τους και το μέλλον των παιδιών τους και πως οι πολιτικοί θα πρέπει να γίνουν τα εκτελεστικά όργανα της θέλησης των Λαών αντί να είναι οι Λαοί και οι πολίτες τους όργανα της θέλησης Αλαζόνων και Παρανοϊκών.

ΜΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ένα άλλο είδος Δημοκρατίας. Μια Δημοκρατία ΣΥΜΜΕΤΟΧΙΚΗ όπου οι πολίτες του κόσμου θα είναι Συμμέτοχοι και Συνυπεύθυνοι στις υποθέσεις που τους αφορούν. «Η Συνεργαζόμαστε για να πετύχουμε κάτι όλοι μαζί ή δουλεύουμε ο καθένας χώρια και χανόμαστε όλοι». Οι συνετοί αυτοί λόγοι ανήκουν στον «Πατέρα της Νίκης», τον Ουίνστον Τσόρτσιλ, έναν από τους σημαντικότερους πολιτικούς άνδρες της Παγκόσμιας Πολιτικής σκηνής, που έλαμψε με την παρουσία, τη δράση και την προσωπικότητά του στο πολιτικό στερέωμα του 20ου αιώνα. Και αναμφίβολα ο διαχρονικός αυτός λόγος είναι ίσως περισσότερο επίκαιρος σήμερα από την εποχή του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, καθώς στη σύγχρονη και τη σημερινή ιστορική της διαδρομή η Ανθρωπότητα, την εποχή της Παγκοσμιοποίησης, όπου οι ολίγοι ευημερούν και οι πολλοί καθημερινά αγωνιούν, συνειδητοποιεί όλο και περισσότερο την απαραίτητη και επιβαλλόμενη συνεργασία και προσέγγιση των Λαών μεταξύ τους, για την αντιμετώπιση δύσκολων κοινών προβλημάτων, Παγκοσμίων Κρίσεων και Αδιεξόδων, που απειλούν την επιβίωση και τη ζωή μας, αποτελώντας πληγές των σύγχρονων «πολιτισμών» των Ανθρωπίνων Κοινωνιών. Τώρα που θα Ξημερώσει ο Καινούργιος Χρόνος όταν η συνειδητότητα αυτή γίνει πράξη, τότε μόνο ο Άνθρωπος θα ενταχθεί στο σύνολο και θα προσφέρει μέσα σε αυτό τη Δημιουργική του Παρουσία.

ΕΥΧΟΜΑΙ Ολόψυχα
στην Ομογένεια
Ευτυχισμένος
ο Καινούργιος Χρόνος.